

успѣшно изпълнение на възложената на мене, по довѣрието на Господаря Императора, задача, привиквамъ къмъ новъ и самостоятеленъ животъ страната, свободата на която е купена съ толкова скъпа цѣна — кръвта на храброто русско побѣдоносно войнство.

„Нека се покаже България достойна за тая жертва, и да ни помогне и подкрѣпи Богъ въ изпълнение светата задача, прѣдначертана отъ Държавната воля на Царя Освободителя“.

Съгласно приказа по опълчението, отъ 2 ѣ Августъ, азъ бѣхъ приведенъ въ 8-а вратчанска дружина.

Въ началото на Августъ мѣсець придойдоха новобранцитѣ отъ втория призивъ на първия наборъ. Тогава же започнаха да се уволняватъ отъ служба опълченцитѣ, — ония бойци за освобождението на България, които, като си бѣха изпълнили най-свето дългътъ, трѣбваше да бѣждатъ отпустнати на почивка „у дома“. Да, на „почивка“, но почивка физическа, а не и нравствена. Тѣ, както и цѣлия български народъ, бѣха убити отъ скърбъ за распокъсаното имъ мило отечество, за което почти цѣла година се биха и проливаха кръвъ. И съ каква пълна готовностъ тѣ биха останали и сега въ редоветѣ на опълчението и самоотвържено биха се хвърлили сега въ огънь и вода за тая мила и драга България! Това се четеше въ очитѣ на тия вѣрни и доблестни български синове, които бѣха зарѣзали всичко мило и драго и, посрѣдъ най-голѣми лишения и незгоди, се жертвуваха и се би жертвували и сега най-беззавѣтно за освобождението на распокъсаната и осакатена нещастна татковина. Лицата на тия ветерани не свѣтяха и не се озаряваха сега отъ оная радостъ, която, естествено, щѣше да обнеме цѣлото имъ сѣщество, ако се бѣ достигналъ тѣхния завѣтенъ идеалъ напълно. Опълченцитѣ бѣха замислени и тѣжни, въ врѣме на издаванетоъ уволнителнитѣ имъ билети. Тукъ же при тѣхъ бѣха се събрали новобранцитѣ, които, макаръ и не-навикнали на войнишкия животъ и военната униформа, испытваха едно до тогава не испытвано чувство, — чувството на радостъ и удоволствие, за гдѣто, най